

29 ЖОВТНЯ – перші вибори у Катеринівській об'єднаній територіальній громаді

№1 (1)

Наша

П'ЯТНИЦЯ,
15 вересня '17

ГРОМАДА

За вагомий внесок у соціально-економічний розвиток області

Трудовий колектив ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» нинішнього року удостоєний почесної відзнаки області «Честь і слава Кіровоградщини». Так відзначено його вагомий внесок у соціально-економічний розвиток області. Нагороду перед початком 14-ї сесії обласної ради вручено багаторічному керівнику підприємства Володимирі Кухті. За час його керівництва продуктивність праці зросла у 5 разів – до 20 тис. тонн гірничої маси на одного працюючого на рік.

Актуально!

Кінець епохи байдужості, або Всі – на вибори

Наближається день, коли ми, Катеринівська об'єднана територіальна громада, обиратимемо собі місцеву владу – сільського голову об'єднаної громади та депутатів сільської ради.

У процесі нашого об'єднання в одну громаду, як і має бути при демократії, висловлювалися різні думки з цього приводу. Дехто, засумнівавшись у доцільності такого утворення, казав, що, мовляв, легко говорити про це жителям Обознівки та Катеринівки, де завдяки діяльності потужного гірничого підприємства місцевий бюджет дозволяє селам розвиватися. Мовляв, в інших сіл таких фінансових можливостей немає, тож ніяке об'єднання їм не допоможе. Та політика децентралізації якраз і дає шанс недостатньо спроможним громадам на об'єднання із спроможними навколо центрів економічного розвитку, що ми й маємо в даному випадку.

Не випадково на одному із зібрань у Володимирівці було підтримано думку про те, що об'єднуватися з Могутнім, де умови проживання не кращі, ніж у них, не варто,

що їм краще об'єднатися з Катеринівкою і Обознівкою, де й центральне водостачання є, і вулиці освітлюються, і дороги в доброму стані підтримуються, і магазини сучасні діють.

Мабуть, не останню роль у тому, що люди дали згоду на створення ОТГ з центром у Катеринівці, зіграло й те, що керівництво ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» виявило готовність надати для ради новоствореної громади гарне приміщення, на якому не соромно вивісити державний прапор і де є належні умови для надання людям якісних адміністративних послуг.

Що ж до Обознівки й Катеринівки, то поза сумнівом, ця територія – одна з найкомфортніших у Кіровоградському районі. Розташовані тут підприємства жваво розвиваються і чесно платять податки. Завдяки цьому (та, звісно ж, фінансовій децентралізації) місцевий бюджет має достатньо ресурсів для задоволення потреб грома-

ди. У 2015 році дохідна частина тутешнього бюджету становила близько двох мільйонів гривень, у 2016-у – чотири мільйони триста тисяч гривень, прогноз на нинішній – шість мільйонів чотириста тисяч гривень. Ви запитаєте, куди спрямовано ці кошти?

Наприклад, на дороги витрачено понад мільйон чотирьох тисяч гривень минулого року і понад 840 тисяч гривень в першому півріччі нинішнього, на житлово-комунальне господарство – 455 тисяч гривень торік і 852 тисячі гривень у січні – червні цього року, витрати на дитсадок та заклади культури (крім коштів районного бюджету) склали торік та цьогоріч від-

повідно 274,4 тисячі гривень і 161,9 тисячі гривень. Це – не повний перелік тутешніх витрат. У багатьох сільрадах, яким ледь вистачає на утримання власних апа-

ратів, і не мріяли про таке. Бюджет же Обознівки і Катеринівки – це соціально спрямований фінансовий план розвитку, а не проїдання.

Підрахунки показали, що таким буде й майбутній спільний бюджет – бюджет Катеринівки, Обознівки, Володимирівки, Миронівки, Олександрівки, Олексіївки, Лісного, Мальовничого, Осикуватого. Простіше кажучи, гроші у бюджеті будуть. Інша річ – як справедливо й ефективно ними розпоряджатися. А це вже залежить і від самої громади.

Можна впевнено сказати, що закінчується епоха, коли більшість сільських рад ні на що не впливали (бо не мали належного фінансового ресурсу), і що бути байдужим до місцевих виборів тепер – неприпустимо. 29 жовтня маємо взяти в них участь, щоб обрати достойного керівника об'єднаної громади та депутатів, які представлятимуть наші інтереси.

Сергій ТИХОНЮК

На радість дітям

Чудовий подарунок отримали нещодавно обознівські дітлахи. ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» облаштувало для них ігровий майданчик біля одного з магазинів. Долучилася до цього оформлення й агрофірма «Ніка» підприємців Онулів, подбавши про оформлення тильної стіни будівлі яскравим панно з героями з арахулярних мультфільмів. Це не перший такий майданчик, облаштований у Катеринівці та Обознівці підприємством «Кіровоградське рудоуправління».

Довідки видаватиме староста

Після виборів в об'єднаній територіальній громаді припинять свої повноваження теперішні депутати сільських рад і сільські голови. У зв'язку з цим дехто побоюється, що в селах, які опиняться без сільрад, настануть анархія і занепад, а їх жителям доведеться за будь-якою довідкою їхати в адміністративний центр території – Катеринівку.

Мусимо заспокоїти людей: ці страхи – нічим не обґрунтовані, бо владні функції в селах виконуватимуть старости. Завдання старости – представляти інтереси свого села в раді об'єднаної територіальної громади, дбати про задоволення соціальних,

побутових та інших потреб земляків, про те, щоб проблеми місцевого значення вирішувалися швидко, відкрито, зрозуміло. Староста обирається на строк повноважень ради об'єднаної громади, є членом її виконавчого комітету. Утім, рада об'єднаної громади може покласти обов'язки старост на теперішніх сільських голів.

Старості має бути надано робоче місце в селі або одному із сіл, де він обирався. Має бути розроблено графік роботи старости, зручний для жителів.

Основні функції старости: сприяння жителям села у підготовці документів, що подаються до органів місцевого самовря-

дування; вчинення нотаріальних дій; надання різноманітних довідок;

допомога в оформленні та отриманні адміністративних і соціальних послуг;

участь у підготовці проекту бюджету територіальної громади в частині фінансування програм, що реалізуються на території відповідного села тощо. Таким чином, жителів, наприклад, Володимирівки, зовсім не обов'язково буде їхати в Катеринівку, щоб отримати довідку про склад сім'ї. Цей документ йому видасть володимирівський староста.

Обіцяють посилити відповідальність за несплату аліментів

Міністерство юстиції протягом місяця розробить зміни до законодавства щодо посилення відповідальності за несплату аліментів й ухилення від виховання дітей.

Про це на засіданні уряду минулої середи заявив міністр юстиції Павло Петренко.

«Ми використовуємо практику європейських країн щодо і жор-

сткого обмеження виїзду за кордон, і обмеження права водіння транспортними засобами, і обмеження на відкриття рахунків і приховування доходів», – розповів міністр.

За його словами, зараз від несплати аліментів батьками страждають близько 500 тисяч українських дітей.

«Ким треба бути, морально,

щоб їздити на коштовній машині, коли твоя дитина не отримує хоча б необхідного забезпечення?» – задався риторичним питанням, вислухавши Петренка, прем'єр-міністр Володимир Гройсман.

Він підтримав ініціативу Мін'юсту та назвав ухилення від сплати аліментів одним з найаморальніших вчинків, до якого може вдатися чоловік.

Олександр Дудка: Мабуть, так долі потрібно, щоб я працював тут, де народився

Представляти Олександра Дудку жителям Обознівки, та й Катеринівки, немає великої потреби. Тут Дудку знають як свого, особливо ті, з ким він навчався в Обознівській школі та кого він навчав сам, ставши педагогом. Звісно ж, менше про нього знають жителі Володимирівки, Миронівки, Олександрівки, Олексіївки, Лісного, Мальовничого, Осиковатого, які утворили разом з катеринівцями та обознівцями об'єднану територіальну громаду. Аби усунути цю інформаційну прогалину, наш кореспондент зустрівся з Олександром Сидоровичем. Розмова йшла про його дитинство та юність, професійну кар'єру, про життєві цінності. Говорили ми в приміщенні Обознівського психоневрологічного інтернату, де Олександр Сидорович п'ятнадцятий рік працює директором.

— Знаючи ваш вік, я підрахував, що ваше дитинство припало на шістдесяті – сімдесяті роки. Вони в народній пам'яті закарбувалися як досить благополучні, як період “неуклонного росту благосостояння советского народа”. З якої ви родини? Чи балували вас батьки?

— Не маю права сказати, що моє дитинство було босоногим. Я виріс у родині середнього достатку. Батько – агроном в місцевому колгоспі. Мама – вчителька восьмирічки. Усе, що вважалося тоді необхідним для дитини, я мав. Велосипед – в тому числі. Він був не найкращий на той час, але я не вимагав ліпшого. Коли я підріс і деякі однолітки обзавелися мотоциклами, мені теж захотілося. Але батьки не схвалювали цього мого бажання, а я й не наполягав. Ні, батьки не балували ні мене, ні мого старшого брата Валерія.

— Як ви навчалися в школі?

— Відмінником не був. І мене дуже вабила вулиця. Сніг тільки зійде, на вигоні тільки підсохне, а ми – вже там, м'яча ганяємо. І так – до холодів. А як ставок тільки в кригу візьметься, ми – туди, в хокей грати. Валера, мій брат, грав у складі футбольної дорослої команди «Огнеупор», тоді її рудник утримував. Я не пропускав жодної гри за участі «Огнеупора», і на виїздах бував. У дев'ятому класі я уперше зіграв у складі дорослої команди «Огнеупор», про що мріяв давно.

— Схильність до яких наук ви відчували в шкільні роки?

— До гуманітарних. Тому й вступив на історичний факультет Кіровоградського педінституту, тоді цей факультет тільки відкрили.

— Здобути фах вчителя історії вважалося гарним початком для партійної кар'єри.

— Кар'єра в партійних чи адміністративних органах мене не приваблювала. Вчительська робота – також. Я хотів стати військовим, піти шляхом старшого брата, офіцера Радянської армії. Коли я закінчував школу, Валерій устиг попоїздити по Радянському Союзу. Я планував вступити у Харківське військово-політичне училище. Навіть огляд медкомісією пройшов у десятому класі. У цей же час приїхав додому, взявши відпустку, брат. І тоді я відчув, що батькам не хочеться, щоб і

я залишив їх після закінчення школи. Брат був на боці батьків. Категорично мені не забороняли вступати в Харківське військово-політичне. Мені сказали так: немає ніякого сенсу чотири роки в казармі жити, краще вступай на істфак, який відкривається, по його закінченні ідеши в армію, залишаєшся там, отримуєш звання лейтенанта (у педінституті тоді була військова підготовка) і служиш далі. Я погодився. І був упевнений, що так і станеться. Після інституту мене направили в Кіровоградський район, вчителем історії в Обознівську школу. На той час сільських вчителів не призивали в армію, мені ж хотілося піти на військову службу. Правдами й неправдами я домогся того, що мене призначили. Це був 1982 рік. Потрапив на службу я у Групу радянських військ у Німеччині – ГРВН, західний форпост соціалізму. Служив в окремому розвідувальному батальйоні.

— Тоді вважалося престижним служити у Східній Німеччині, інших країнах Варшавського договору.

— Так. А для офіцерів, прапорщиків така служба ще й була матеріально вигідною. Їм платили у тамтешній валюті, і вони купували речі, які в СРСР були в дефіциті. Що ж стосується солдатської служби у ГРВН, то деякі солдатські традиції, маю на увазі дівущину, там були міцнішими, ніж у військових частинах, розташованих

на радянській території. Я був старший за віком від більшості солдат, з якими довелося служити. Та на це не дуже хто зважав. Перших півроку робив усе те, що робили інші молоді солдати.

— Строкова служба не відбила охоти до офіцерської?

— Ні. Під кінець служби я подав рапорт про те, що бажаю залишитися в армії. У нашому батальйоні саме вільна посада замполіта з'явилася. Тим часом командир дав мені відпустку на десять діб. Усе мало відбутися так: поки я у відпустці, командування вирішує питання щодо мого посвячення в офіцери. Коли ж я приїхав додому, то відчув: батькам не подобається мій вибір. Самі розумієте: один син – на Камчатці, інший в Німеччині хоче залишитися. Мене ніхто не відмовляв від офіцерської служби, я сам вирішив, що мушу жити і працювати поближче до батьків.

— Де ж ви влаштувалися на «гражданці»? І що привезли додому з Німеччини?

— Коли мені дали відпустку, я мамі фен привіз, тут його не купити було. А по демобілізації привіз мамі коробку цукерок. Можна було в Німеччині джинси купити, тоді вони у великому дефіциті були в СРСР. Але я ніколи не був модником, для мене одяг великого значення не має. Перші джинси у мене з'явилися на четвертому курсі,

тоді їх мали всі однокурсники. Заробив на джинси я у студзгоні, на будівництві цукрового заводу в Липняжці Добровеличківського району. Витратив майже все, що заробив... Де, питаєте, я влаштувався після армії? У школу йти я не збирався. Я ще був під впливом власних юнацьких фантазій про те, що справжня чоловіча робота – це служба в армії або принаймні в міліції. І я почав влаштовуватися в міліцію, в інспекцію у справах неповнолітніх. І навіть пройшов відповідну перевірку. А першого вересня пішов у школу. В Обознівську.

— Можете не говорити, чому передумали. Спитаю про інше: як вам працювалося в школі, до якої вас «не тягло»?

— Я вважався непоганим вчителем, та викладати історію мені не було цікаво. Тим паче, що радянська історіографія настільки розклала по полицках всі історичні події відповідно до настанів «руководящей и направляющей силы общества», що місця для творчого пошуку у цій сфері майже не було. Мене більше захоплювало спілкування з дітьми, мені подобалося проводити з ними позакласні заходи. Ще я залюбки замінював вчителя фізкультури.

А через два роки, у 1986-у, мене умовили стати директором Вишняківської школи. На той час мені було 27 років, я вже одружився, у нас син на-

родився. Мешкали ми біля моїх батьків. На роботу я їздив власним «Москвичем». Що я можу сказати про той час? Матеріальне мене менш за все хвилювало. Зарплати вистачало. Хвилював результат праці. За мого директорування у Вишняківській школі організовано харчування дітей, відремонтовано спортзал, майстерню. Спасибі за допомогу в цьому Оресту Михайловичу Гранату, який місцевий колгосп очолював, я з ним одразу порозумівся, царство йому небесне.

У Вишняківці я пропрацював рік. Потім мене обрали головою районної профспілки працівників освіти. Там мене доля звела з чудовою людиною і чудовим керівником – Борисом Миколайовичем Вільховецьким. Він ніколи не принижував підлеглих, але вплив на них мав величезний. Коли він висловлював комусь зауваження, то робив це дуже толерантно. А слова підбирав такі, що людині соромно стало.

У 1988 році я повернувся в Обознівку. Тут саме звільнилася посада директора школи, який поїхав працювати в Індію. І мене призначили директором. Мабуть, так було потрібно долі, щоб я працював у рідному селі.

— Як воно – очолювати школу, в якій сам навчався?

— Може, якийсь керівник і боїться панібратського ставлення з боку тих, з ким товаришував у дитинстві. Я – ні. Для багатьох обознівців я – все той же Саня, з яким вони ганяли м'яча на вигоні. Так мене звикли називати й старші люди. І мене аніскільки не зачіпає це. Дехто з колег у зв'язку з цим мені казав: «Олександр Сидоровичу, чому ви їм це дозволяєте?» Звичайно, з роками все менше називають мене просто по імені. Але не відчуваю ні величчя, ні втіхи особливої від того, що тепер я – Олександр Сидорович і для старших від себе. У самого ж в мене язик не повернеться «тикати» старший людини. Не навчився я й казати на очолюваний заклад «у мене», а на колектив – «мої». Дехто зі знайомих керівників бюджетних установ, закладів користується такою термінологією, і мене від цього коробить. Бо керівник без колективу нічого не зробіть, у нього тільки відповідальність більша, ніж в інших.

— Скільки часу ви пропрацювали директором школи в Обознівці? І що корисного там зробили?

— Пропрацював десять років – з 1988-го по 1998-й. Коли я в цю школу прийшов, там змінювалося покоління вчителів. Ті, які навчали ще мене, ішли на відпочинок. Потрібно було створювати новий колектив. І ми його створили. Мушу сказати, що Обознівській школі завжди щастило на вчителів.

Коли я працював у профспілках, мені доводилося виїжджати в різні школи, щоб розбиратися у вчительських претензіях – педагоги один на одного чи на керівництво скаржилися. А в Обознівській школі ніяких чвар не було. Може, це така аура. Адаже наша школа була однією з найстаріших шкіл в районі, її побудувало ще земство. Що за мого директорування корисного зроблено було? Школа зміцніла матеріально-технічно. Мені вдалося заручитися підтримкою місцевого колгоспу, та й обласного управління освіти.

– «Вибивали» гроші в облуправлінні освіти?

– Тоді кошти «вбивати» не потрібно було. Обласне управління освіти очолював Борис Павлович Хижняк – мудра людина, я його рівня, як і рівня Бориса Миколайовича Вільховецького, так і не досяг. У Хижняка таке правило було: якщо ти робиш, тобі допомагатимуть. Коли я очолював школу, вона була матеріально слабенькою. А через кілька років нам заздрили міські школи. Зокрема, заздрили нашій майстерні. Її облаштування – заслуга вчителя трудового навчання Анатолія Івановича Леміша, нині він на пенсії. Його ентузіазм і золоті руки і мої можливості організувати, щось дістати – все це дало такий результат, що нашу майстерню визнали найкращою в районі.

Зауважу, що тоді вчителі не вимагали доплат за напружену працю. І ніхто у позаурочний час удому не навчав своїх учнів, уже за гроші.

Коли облаштовували майстерню, ми тягнули в школу з дому хто – інструменти, хто – залізяку якусь.

І спортмайданчик наш було визнано найкращим в області. І воду в школу ми провели. Дивно, що коли нашу школу закривали, обійшлося без протестів. Люди збайдужили, чи що. А обладнання майстерні віддали тим, хто нам заздрив.

– Але на той час ви вже не директорували у школі.

– Так, бо я ще 1998 року пішов працювати обознівським сільським головою.

– Навіщо це вам було? Зарплатою спокуюлися?

– У зарплаті я якраз не виграв. Зарплата сільського голови була удвічі меншою тієї, яку я отримував як директор школи. А пішов на службу в місцеве самоврядування я за таких обставин. Тоді було призначено позачергові вибори обознівського сільського голови, бо людина, яку обрали на цю посаду у 1998 році, достроково склала свої повноваження. Мене знали в районі, і знайшлися люди, які запропонували мені балотуватися на пост сільського голови. Пригадую, як до мене приїхала Олена Осауленко (вона тоді в райдержадміністрації працювала, подобалася мені як керівник і як людина) і сказала: «Іди на вибори, ти ж обознівський, чому тут має керувати «чужинець»?» І я пішов на вибори. І переміг.

– Обіцяли виборцям золоті гори?

– Ні. Тоді в селі щось обіцяти й сенсу не було. Жажливі часи були – колгоспи розпадалися, нові сільгоспформування тільки утворювалися. Надхо-

дження в бюджет – мізерні. В амбулаторії, яка тоді сільською фінансувалася, на аналіз грошей не було. А відповідальний за все – сільський голова. Ще раз повторюю, жажливі часи були. Щоправда, виручало рудуправління, воно й тоді громаду підтримувало, хоч і саме вимушене було скоротити обсяги виробництва. Та згодом мені на посту сільського голови стало працювати дуже некомфортно. Причина – конфлікт з новим керівником місцевого сільгосп-підприємства. Але люди підтримували мене. І я висунув свою кандидатуру на чергових виборах ... року. Перемігши на цих виборах, я не залишився працювати сільським головою на другий термін. Я одразу ж склав свої повноваження. Тобто я довів декому, що люди – за мене.

– У школу, знаю, ви вже не повернулися.

– Так, хоча, за законом, мав право повернутися на посаду директора. Та ця посада уже була зайнятою, і моє повернення спричинило б ряд кадрових перестановок. Мені не хотілося, щоб хтось ображався на мене. І я вирішив зайнятися фермерством. Потребу в грошах я відчував як ніколи раніше – саме закінчував школу син, потрібно було його вчити далі. Отже, я з товаришем, колишнім головою колгоспу, узяв по дванадцять з половиною гектарів землі, купили один на двох старенький трактор. Три роки я орав, сів, жнивував. Як виявилось, на дванадцяти гектарах добре не заробиш. Вистачало, аби роздати борги. Тоді я усвідомив, що великого фермера чи бізнесмена з мене не вийде. Та я не жалкую, що спробував цим зайнятися. Були в моїй роботі й прекрасні моменти. Наприклад, коли спостерігаєш, як гарно сходять посіяна тобою пшениця. Таке задоволення від цього отримуєш!

– Тепер ви – директор Обознівського психоневрологічного інтернату. Доводилося чути, що приміщення цього закладу, нині дуже ошатне, до вашого призначення нагадувало руїну.

– Директором я тут з лютого 2003 року. Пригадую, як Галина Василівна Пастух, тодішня начальниця облуправління соціального захисту, представляючи мене, новопризначеного керівника, колективу, сказала: «Це ваш останній директор. Або він наведе тут лад, або інтернат закриють, а підопічних перевезуть в інший заклад». Представила вона мене та й поїхала. А я зайшов у холодний кабінет директора і сів за стіл з однією лише думкою: куди я потрапив? Я навіть злякався, бо не знав, з чого починати. Котельня не працювала, точніше ефект її був нульовий. Кочегари – п'яні. Посеред двору – яма, то несправний водогін ще восени розрили і не полагали. Воду в приміщення носили відрами. У палатах – відра, щоб хворі справляли в них природні потреби. У великій кімнаті не було підлоги. Зі стін текло... А через два роки Пастух уже проводила тут семінар для керівників подібних закладів і

ставила наш заклад за приклад іншим.

– За рахунок чого стали можливими ці перетворення? Державне фінансування збільшилося?

– Ні, фінансують наш заклад не більше, ніж інші. Хоча підтримку з боку обласного управління ми відчували.

– Отже, вам доводилося просити гроші у бізнесменів.

– Доводилося. Та я переконався, що бізнесмени дають на потреби очолюваного мною закладу не тому, що їм жаль людей, які тут мешкають. Мотив їхньої благодійності в тому, що вони мені не можуть відмовити.

– Робота в такому закладі, мабуть, наводить на думки про сенс життя і таке інше. Адаже ніхто з ваших теперішніх підопічних, поки був здоровий, не мріяв потрапити сюди.

– Це так. Тут вони – і одягнуті, і нагодовані, і в теплі. Але ці люди – поза суспільством. Є такі, яких регулярно провідують діти. Та більшість наших підопічних – це люди, про яких забули рідні. А вони їх чекають. Тяжко спостерігати за цим. А ще є в нас люди, які ніколи не знали своїх батьків. Їм взагалі чекати нікого.

Я розумію, що доглядати за психічно хворою людиною – це дуже важко. Але ж це не значить, що треба здати сюди батька чи матір і забути про них. Я тут багато трагедій побачив. І як ніхто добре усвідомлюю справедливість правила про те, що найкращі інвестиції – в своїх дітей. Маю на увазі інвестиції не тільки матеріальні.

– Знаю, що ваш син – професійний військовий. Знаю, що він, воюючи на Донбасі, потрапив був у полон і ви разом з батьками його товаришів, також полонених, проводили акції, на яких вимагали від влади допомоги у звільненні синів. Розкажіть детальніше про той жажливий для вас час.

О. Дудка бере участь в акції батьків військовополонених (фото з сайту «Рідний край»)

– Син, як і я, з дитинства мріяв стати військовим. Та, на відміну від мене, Олександрові вдалося реалізувати цю мрію. Він наполегливіший від мене, у матір вдався. Після військового училища Саша служив у третьому полку спецпризначення, розташованому в нашому обласному центрі. Наприкінці

квітня 2014 року, коли на Донбасі почалася війна, Олександр з групою, яку він очолював, відправили туди. Нам же, батькам, він сказав, що вирушає в Дніпропетровськ, охороняти аеропорт. Згодом ми здогадалися, що син воює в зоні АТО. А він, коли розмовляв з нами по телефону, не повідомляв, де знаходиться насправді. Запевняв, що в нього все добре. Бувало, попереджав, що не телефонуватиме деякий час, бо йому «треба прогулятися». Ми з дружиною не сумнівалися: це означає, що син вирушає на бойове завдання. 9 червня, у мій день народження, Саша знову попередив про «прогулянку», дводенну. Але 11 червня він не зателефонував. 13 червня його мобільку було вимкнено. Згодом ми дізналися, що син і його група з восьми бійців потрапили в полон. Це сталося в Луганській області. Група Олександра наштовхнулася на чергову засідку, сили противника були значно більшими, і Олександр дійшов висновку, що найправильніше в цій ситуації – зберегти людей, яких йому довірило командування. До того ж, двоє в групі були поранені, а на підкріплення підрозділ Олександра розраховувати не міг. Про своє рішення Олександр доповів начальству... Дізнавшись про те, що син і його бійці – в полоні, я розшукав батьків тих хлопців, щоб спільно визволити синів. Це потребувало неймовірних зусиль. Я часто їздив у Київ, в Харків, постійно очікував телефонних дзвінків, які мали щось прояснити. А на душі ніби камінь лежав. Це почуття у нас з дружиною виникло, як тільки син вирушив воювати на Донбас. Я взяв відпустку на роботі, а коли вона закінчилася, узяв ще одну – без збереження зарплати. На той час у звільненні українських військових, які потрапили в полон, держава великої ролі не грала. Усе відбувалося головним чином з використанням особистих зв'язків. Батько одного з бійців з Олександром

допомагав нам Андрій Леус, колишній заступник голови СБУ. На якомусь етапі перемовин бойовики побіццали, що звільнять Олександра Дудку. Але син на це не пристав, заявивши, що вийде з полону тільки разом з іншими хлопцями. На початку липня їх звільнили. Полон тривав шістьдесят днів. Мені в цей час дуже потрібна була моральна підтримка. І я її відчував. Мені пощастило на друзів, які розділять не тільки радість, а й горе... Ви згадали про акції, які проводили, ми батьки полонених. Так, ми вимагали, щоб влада звернула увагу на цю проблему, щоб виробила стратегію звільнення полонених бійців. До мітингів ми змушені були вдатися тому, що наражалися на байдужість з боку представників влади, коли зверталися до них зі своєю бідою. Прямо нам ніхто не відмовляв, нам радили «прийти завтра». А одна високопоставлена особа, її номер телефону ми ледве дістали, у відповідь на наше прохання допомоги сказала зі знуцанням, що може дати нам номер телефону Путіна. Щоправда, наступного дня вона зателефонувала нам і вибачилася...

Ще зауважу, що ця війна дуже змінила тих, кому довелося в ній брати участь. Суджу про це, спостерігаючи за сином, його товаришами. Для них поняття «Батьківщина» наповнене значно глибшим, ніж до війни, змістом. Шкода тільки, що в тилу люди звикають до війни, точніше до телевізійних повідомлень про неї.

– Наближається день перших виборів у Катеринівській об'єднаній громаді. Якими вам як колишньому сільському голові бачаться основні засади діяльності влади, котру буде обрано?

– Наприкінці 1990 років у сільського голови, у депутатів сільради було одне завдання – забезпечити виживання підпорядкованих їм закладів. Після мене в Обознівці, Катеринівці зроблено багато. Не хочу давати оцінок, чий з місцевих посадовців внесок – більший. Навіть не хочу говорити про це. Також зауважу, що мене дуже обурюють намагання декого налаштувати обознівців проти катеринівців. Логіка тих, хто хоче вбити цей клин, така: мовляв, чому це Катеринівка, яка підпорядковувалася Обознівській сільраді, стала центром об'єднаної громади? А якщо хтось у Володимирівці чи Олексіївці виступатиме, щоб їхнє село стало центром? Ми ж так ніколи ні до чого не домовилися. До того ж, Обознівка і Катеринівка для мене це давно – одне село. Вони не тільки географічно близькі, а й по крові, адже стільки обознівців породилося з катеринівцями! Я хочу, щоб припинилися намагання ділити людей за такою ознакою, як місце проживання. Це має бути одним з головних завдань майбутнього голови об'єднаної громади. Ще він повинен вирішувати питання життєдіяльності громади не кулуарно, а за участі людей, які є пріоритети влади. Люди мають знати, що збирається робити влада. Справи голови мають бути справами всієї громади. Щоб кожен міг сказати: ось це ми громадою зробили.

Розпитував
Віктор ІВАНЕНКО

Рецепт сімейного довголіття від Жарунів

Миколу та Ольгу Жарунів в Олександрівці поважають не тільки тому, що це подружжя за роки шкільної роботи долучило до розумного, доброго та вічного не одне покоління місцевих жителів. Микола Єрофійович та Ольга Іванівна для багатьох є ще й прикладом щасливої сімейної пари. Кореспондент нашої газети спробував з'ясувати, в чому ж секрет подружнього щастя Жарунів. Розмову з ними журналіст почав здалеку – поцікавився, коли вони відчували «нерівне дихання» одне до одного.

– Це було у шістдесятому році, Микола саме прийшов з армії, – почала Ольга Іванівна. – Я навчалася в десятому класі. Звісно, Миколу знала і тоді, коли він ще в армію не пішов. Але я на той час дитиною була. Він на шість років старший від мене. Гарний хлопець був!

– Та й вона гарна дівчина була, – сказав про дружину Микола Єрофійович.

– Я співала добре, – продовжила його половина. – Ми, хлопці й дівчата, збиралися поспівати на свята. І на Новий рік, і на Старий новий, і на Меланки, і на Андрія. Збиралися в клубі, а то й просто на вулиці. У такій компанії Микола і звернув увагу на мене, а я – на нього.

Як повідомив Микола Жарун далі, тоді, у шістдесятому, він працював у місцевому колгоспі радистом (господарство мало радіостанцію), а до армії устиг потрудитися два роки на півдні Казахстану (на будівництві вівцеферми).

На запитання, чи довго залицявся Микола до неї, Ольга Іванівна відповіла:

– Де там довго! З пропозицією побраться тягнути не став.

За словами жінки, батьки не були проти раннього її заміжжя.

– Нас, дітей, в сім'ї було п'ятеро. А жилося тоді бідно, – пояснила Ольга Іванівна. Мовляв, яка ж тут трагедія, коли витрати в родині зменшуються.

Коли автор цих рядків запитав у Жарунів про їхнє весілля, в обох аж очі засвітилися.

– Готуватися до цього починали у п'ятницю, – згадала про тодішні весілля жінка. – Пекли шишки. Молода також пекла. У суботу молода, гарно вбрана, з друзями ходила селом і роздавала шишки, запрошуючи на весілля (Тепер, як відомо, шишки роздають на весіллі – Авт.). Молода зі старою дружкою – поперед, трохи позаду – інші дівчата. При

цьому співали. Під вечір у суботу збиралася молодь (тільки молодь!), і починалося гуляння. Це відбувалося вдома в молодого або в молоді. Могли й почати в одному місці, продовжити в іншому. Так було, наприклад, у нас з Миколою. А в неділю молодята зранку йшли в сільську раду, де розписувалися. Після того в гулянні молодь участі уже не брала, тільки люди старшого віку. А в понеділок – «кури». Гості приносили із собою по курці. Цього ж дня дехто з гостей переодягався в циганів...

А ось що розповіла Ольга Іванівна, почувши запитання про її і Миколу Єрофійовича весільні наряди:

– Микола костюма спеціально на весілля не купував, він у нього уже був. А мені на плаття набрали матерії, ми із-

дили удвох за нею в Кіровоград. Тканина була блідо-рожева. Пошила плаття сестра Галя, старша від мене на рік.

Що стосується весільних подарунків, ними, за словами Жарунів, наречених у роки їхньої молодості не балували.

– Гості кидали гроші у трилітровий бутель, – розповіла Ольга Іванівна. – Кидали про трояку чи по п'ятірці, це вже на нові гроші (Ольга Жарун має на увазі грошову реформу 1961 року. – Авт.). А

якщо хтось десятку кидав, то це – ого-го! Скільки, питаєте, нам вкинули у банку? Ой, уже й не пригадаю.

Не пам'ятає тієї суми й Микола Єрофійович. Мабуть, вона була невеликою.

Ось що кореспондент дізнався від Жарунів далі.

Спершу вони мешкали біля батьків Миколі. Тим часом почали будувати собі власне житло. Для цього купили набір дерев'яних деталей (вікна, двері і т. п.) – так званий фінський будиночок. Перебралися у власний дім, як тільки звели стіни та накрили їх дахом. 1961 року в них народилася дочка, назвали Тетяною. Чоловік покинув колгосп, оскільки його запросили на роботу у місцеву школу вчителем праці. Щоправда, Микола Єрофійович на той час не мав навіть середньої освіти.

– І коли ви встигали все – і працювати в школі, і навчатися, і будуватися, і дітей виховувати, і домашнє господарство вести? – поцікавився автор цих рядків.

– Так, роботи було багато, – сказала на це Ольга Іванівна. – На відпочинок часу не лишалося. По морях не їздили. У сімдесятих роках стало легше жити. У вісімдесятих – ще краще. Ми й в хату щось уже могли купити, і на машину майже зібрали. А потім в країні усе розвалилося...

На запитання, хто в них головний в сім'ї, Жаруни майже в один голос заявили, що вирішували все завжди спільно.

– А чи було таке, щоб ви, посварившись, дулися один на одного та не розмовляли якийсь час? – продовжував допитуватися кореспондент.

– Ні, такого не було, – відповів Микола Єрофійович.

– А ми й не сваримося ніколи. А чого сваритися? Чоловік не пив, не гуляв, майстер на всі руки, – сказала Ольга Іванівна.

– Мені чудова жінка попалася, – похвалив дружину Микола Єрофійович.

Почувши ж запитання, в чому ж секрет їхнього подружнього щастя, Жаруни аж розгубилися.

– Який там секрет! – нарешті спромоглася на відповідь жінка. – Просто треба бути людьми – поважати одне одного, пробачати.

У Миколі й Ольги Жарунів – четверо онуків і четверо правнуків. Найменшому з правнуків – сім років.

– Для мене й діда це велика радість – бачитися з нашою дівчуркою, – сказала на завершення розмови Ольга Іванівна.

Віктор ІВАНЕНКО

Пожежна безпека по-катеринівськи

Віднедавня щовечора у центр Катеринівки приїздить КраЗ з цистерною, наповненою вісьмома тонами води, і стоїть там до ранку. Ця машина готова будь-якої миті виїхати на пожежу, якщо, не доведи Господи, вона станеться на території нашої об'єднаної громади. Ці чатування організувало ПАТ «Кіровоградське рудоуправління», якому і належить КраЗ.

– Згідно з концепцією реформування Державної служби України з надзвичайних ситуацій, передбачено суттєве розширення мережі місцевих пожежних

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

команд та залучення до бровольців

Ваше здоров'я Що може вказувати на наявність аденоми

Перший симптомом, який повинен насторожити - це частіше сечовипускання, особливо в нічний час. Якщо раніше чоловік протягом ночі жодного разу не відвідував туалет, а тепер йому доводиться вставати по два-три рази й частіше, то є підстави припустити, що з передміхуровою залозою не все гаразд. Справа в тому, що аденома, розростаючись, стискає уретру і це заважає сечовому міхурові повністю спорожнітися, через що й виникають позиви частіше.

Другий симптом – це ослаблення струменя сечі (іноді і її переривчастість), збільшення часу сечовипускання. Також відсуття задоволення від звільнення сечового міхура.

Залежно від ступеня порушення, такі симптоми можуть бути виражені більш або менш різко, але вони створюють цілий ряд незручностей, не дозволяють нормально виспатися вночі, погіршують якість життя і змушують пацієнта звернутися до лікаря. Після огляду, вивчення анамнезу і результатів УЗД-діагностики лікар приймає рішення про вибір методу лікування. В залежності від стадії захворювання, вони можуть дуже сильно відрізнятися. Зрозуміло, що чим раніше воно виявляється, тим більше шансів уникнути операційного втручання.

**«Наша громада» – загальнополітичне видання.
Засновник – ПАТ «Кіровоградське рудоуправління».**

Свідоцтво про державну реєстрацію КГ № 890/466.

**Редактор Тихонюк С.В.
Адреса редакції:** Кіровоградська область, Кіровоградський район, с. Катеринівка, вул. Гагаріна, 8. Тел.: (0522) 31 46 45.

Надруковано у ПВП «Поліграф-Сервіс», вул. Садова, 88-а
Тижневий наклад – 1500 примірників.
Газети виходить щоп'ятниці